

## **Kdo se moc ptá, moc se dozví...**

Martina Popelková

Venku se setmělo. Helen sedí ve své stísněné kanceláři a temno ji padá na záda. Její ospalé oči hledí na hromadu záložek, vytržených papírů a desek plných přetékajících dokumentů. Všechny poznámky jsou rozházené po kanceláři. Její investigace trvala už skoro 6 měsíců. Půl roku nepřetržité práce, stůl pokrytý záplavou různých materiálů a problikávající světlo staré žluté lampy. Konec. Přišla na to. Přesto je její výraz zoufalý.

V celém komplexu redakce novin je už jediná. Všechny lampy jsou už zhasnuty, každý z novinářů už je doma. Celé kanceláře této redakce jsou zaplaveny důkazy k odhalení korupce a zneužívání moci tohoto státu. Je jen málo věcí, na které se jim stále nedařilo přijít, a to, co právě objevila Helen, bylo jednou z nich. „Holé peklo," vydechla, zatímco pevně svírala svůj zpracovaný dokument.

Všechny dílky do sebe rázem zapadly. Už je jí jasné, kam se odesílaly všechny chybějící transakce a proč to bylo tak skrývané. Neskutečné, pomyslela si. Její poslední investigativní práce objevila nečekaná a protizákonná spojení mezi vlivnou firmou a velmi vysoko postavenou elitou politické scény, které společně zneužívaly své moci, aby se samy obohatily a zajistily naprostý monopol ve formě absolutního potlačení jakékoli konkurence.

„Pokud tyhle informace zveřejním, bude to jako nakreslit si na záda rudý terč," řekla si pro sebe. Rizika, která s sebou takové odhalení nese, jsou opravdu vysoká. Helen se rozhlédla z okna, na ulicích byly vidět jen lampy osvětlující prostor pod nimi a zavřené výlohy obchodů. V kanceláři bylo úplné ticho, ale Helen měla pocit, že její myšlenky i přesto křičí. Dostala by se do stavu nepřetržitého ohrožení, které by se určitě dotklo také její rodiny. Pomyslela také na svoje dvě holčičky, které teď na ni s jejím manželem doma čekají, až se maminka vrátí z práce. Ne. Nemůže.

Se zvědavostí přichází odpovědnost za své činy. Nemůže dovolit, aby byla ohrožena i její rodina. „Do háje," nadávala. Její celá šestiměsíční práce, do které vložila miliony

nenavratitelných hodin a úsilí, bude úplně zatracena. Nic jí ale nestojí za takové nebezpečí. Byla paranoidní. Vyčkávala a promýšlela další kroky. Nakonec s odporem zavřela celý počítačový soubor a smazala veškeré digitální stopy, které by mohly odhalit, že na to již přišla. „Je to jediná cesta,“ mumlala si tiše. Všechny papírové dokumenty naházela do jedné složky, kterou dvakrát obalila. Nic nesmí uniknout. Byla by to pro ni úplná smrt. Celou složku si zabalila do batohu a ještě jednou prohlédla celou kancelář. Potřebovala se ujistit, že nikde nic nezůstalo. Ochrana sebe a vlastní bezpečnosti pro ni byla naprosto zásadní. Nemohla je tu nechat. Vždyť jsou na ní závislé. Myslela na svoje dvě holčičky.

Opustila kancelář s batohem plným papírů. Nastoupila do svého auta a jela na opačnou stranu, než by jela běžně domů. Netrvalo dlouho a vyjela z města, sjela směrem k polím. Zastavila u jednoho z nich a pod sedadlem spolujezdce našla starý zapalovač. Složku vyndala z batohu a šla ji položit doprostřed velkého pole. Škrtla zapalovačem. Papír vzplanul. Pozorovala, jak plameny pohlcují každý milimetr celé složky a dávala velký pozor na to, aby ani centimetr žádného dokumentu nezůstal celý. Nemohla si to dovolit. Vše musela spálit na popel. Stála na tom obrovském a nekončícím poli, až dokud oheň úplně nevyhasl a na zemi neležely jen zbytky černého popela.